

Mala dlan,
veliko življenje
– akcija Zarje in
medijev skupine
Media 24

Moje ime je Alja, **bila sem nedonošenček**

Tako se s simpatičnim glaskom v spotih akcije zbiranja sredstev za nov inkubator ljubljanske porodnišnice skupine Media 24 predstavlja simpatična Alja Cestnik, ki je svoj nepričakovani veliko prezgodnji prihod pred osmimi leti napovedala v osemindvajsetem tednu nosečnosti.

Tekst: **KATJA BOŽIČ**
Foto: **ANDREJ KRIŽ**

Kmalu po poroki sta Nina, voditeljica in glasbena urednica na radiu Vese-ljak, in njen mož Simon izvedela, da bosta dobila otročka. Življenje je bilo videti popolno. Začela sta si urejati stanovanje in budno spremljala razvoj novega življenja v Nininem trebuhu. »Okoli dvajsetega tedna nosečnosti pa sem zaslutila, da z otročkom ni vse tako, kot bi moralo biti. Zdelo se mi je, da se skoraj ne premika,« se spominja Nina. Tudi ginekologinja je bila malce zaskrbljena, zdelo se ji je, da je otroček premaj-

hen za njegovo starost. Poslala jo je po drugo mnenje, ta zdravnik pa je menil, da niso dobro določili predvidenega časa poroda, in ga je prestavil za dvajset dni. A jo je njena ginekologinja vseeno poslala na odvzem krvi in še nekaj pregledov. Čeprav se je ves ta čas Nina še dokaj dobro počutila, se je nekega dne – bilo je že blizu osemindvajsetega tedna nosečnosti, zbudila zelo čudna. »Vsa sem bila zatekla, komaj sem obula čevlje, izmerili so mi zelo visok pritisk.« Ginekologinja ji je povedala, da so to znaki preeklampsije, bolezenskega stanja nosečnic, ki se pojavi v 6. mesecu nosečnosti in je zelo nevarno tako za mater kot za nerojenega otroka. Izvidi so bili slabi, zato so ji rekli, da bo zaradi varnosti sebe in otroka morala roditi. »Jokala sem, da tega ne morem, ker sem noseča šele 28 tednov in ker doma nimam še nič pripravljeno za prihod dojenčka.« Takrat sta si s Simonom namreč še urejala stanovanje, saj sta menila, da imata časa za pripravo na otročka dovolj. »Vse sestre, ki so prišle v bližino, sem spraševala, ali bom res rodila,« se smeji. Na pustno soboto, 13. februarja, pa niso mogli več ča-

Alja igra
ima rada
glasba.

kati, saj bi se lahko stanje poslabšalo. Nina je s carskim rezom rodila Aljo – malčico, ki je tehtala le 760 gramov in bila velika 32 centimetrov. Vse se je dogajalo tako hitro, da je Nina dogodkom komaj sledila. »Romantično sem si predstavljala, da bom rodila normalno, tako kot večina mamic, da mi bodo otročka položili v naročje in rekli: punčko imate!« Pa ni bilo

tako. Punčko je videla šele naslednji dan, še prej pa so jo seznanili z vsemi težavami, s katerimi se je prezgodaj rojena malčica spopadala. »Tako je bila majčkена, prej si nisem mislila, da tako majhen otroček lahko preživi. Ne predstavljaš si, da boš svojega otroka videl vsega priklopljenega na razne aparature, zaradi maske za dihanje ji nisem niti obrazka dobro videla. Ta prizor te res stisne, solze pa kar lijejo ... Sem bila pa po drugi strani vesela, ker so si na oddelku res vzeli čas zame. Sproti so mi sporočali, kaj se z Aljo dogaja, kako napreduje njena teža, tako da sem bila vsaj malo pomirjena.«

Inkubatorji so nepogrešljivi. Malčica je bila en mesec priklopljena na kisik, ker ob porodu ni imela dovolj razvitih pljuč. »Najbolj sem se bala možganskih krvavitev, ki so pri nedonošenčkih pogoste, a smo imeli srečo.« Aljo so že od začetka hranili z Nininim mlekom. To je bilo največ, kar je Nina v tistem trenutku lahko naredila zanj, saj so za njeno zdravje skrbeli pediatri in medicinske sestre. »Šele tam vidiš, kakšna dragocenost so inkubatorji. Vedno

jih bomo potrebovali. Na intenzivnem oddelku smo se našli sami pari, ki smo bili zdravi, vse smo imele lepo nosečnost, potem pa nas je povsem presenetil prezgodnji porod. Brez inkubatorjev naši otroci ne bi preživeli. Bistvo ni samo v tem, da jih je premalo, temveč so tudi zelo stari. Naša Alja je bila k sreči v novejšem, ki je imel vgrajeno tudi tehtnico, stari inkubatorji pa tega niso imeli. Otročke so morali jemati iz inkubatorjev, da so jih stehali, kar pa je bil zanje velik napor.«

Nina je bila po porodu v sobi z mamicami, ki so imele pri sebi dojenčke. »Jaz pa sem bila brez svojega otroka, kar se mi je zdelo grozno. Zato sem si želela čim prej domov.« Po desetih dneh je res šla, a je doma samo prespala, dneve pa preživljala v porodnišnici – v laktariju in pri hčerki na intenzivnem oddelku. Po dobrem mesecu, ko je Alja sama zadihala, jo je prvič stisnila v objem. Občutki so bili neopisljivi. »Prej sem jo lahko samo božala, po rokah, nogah, trebuščku, glavi, pa ogromno

sem se pogovarjala z njo. Spodbujali so nas, naj jim čim več govorimo, da nas otroček čuti in sliši, tako kot prej v trebuhu.« Nekaj dni kasneje pa sta se začeli še kengurujčkati. V težkih trenutkih sta si bila s Simonom ves čas v veliko oporo. »Pet dni po Aljinem rojstvu je Simonu umrla še babica, ki je bila tudi meni kot babica, saj svoje nikoli nisem imela, s Simonom pa sva bila takrat skupaj že deset let. Tako je bilo vse skupaj še težje. Mi je bilo pa v zadoščenje, da je pred smrtjo vsaj izvedela, da je njen vnuk dobil hčerkico.«

Domov po dveh mesecih porodnišnice. Po dveh mesecih sta z malčico odšli domov. Alja je imela komaj malce več kot kilogram in pol in je bila res prava palčica. Tako majcena oblačilca je potrebovala, da je imela Nina kar nekaj težav, da jih je našla. Ob moralni podpori patronažne sestre, ki jih je pogosto obiskovala, je nedonošenka lepo napredovala. A vse se je dogajalo z zamikom. »Pri nedonošenčkih ne veljajo nobeni mejniki, ki sicer veljajo za normalno donošene otroke.

Alja je kasneje sama sedela, začela jesti gosto hrano, shodila je pri devetnajstih mesecih ...« Med tretjim in četrtnim letom pa je po velikosti in razvoju ujela vrstnike. Danes je zelo zgovorna in živahna osemletna deklica, ki jo zelo zanima glasba – igra flavto in harmoniko in zelo rada obišče mamico na radiu. »Je tudi zelo čustvena in vsako leto komaj čaka piknik društva za pomoč prezgodaj rojenim otrokom v Mostecu, kjer se srečamo z drugimi mamicami in otročki.« Nina in Simon sta si vedno želela velike družine. Ker pa je bilo toliko zapletov ob Aljinem rojstvu in ker sta bila tako hvaležna, da deklica nima nobenih posledic, sta se odločila, da bosta ostala samo pri Alji. »Potem pa so naju zdravniki prepričali in opogumili, da me bodo vseskozi spremljali, če zanosim.« In tako je Alja pred dvema letoma in pol dobila sestro Ajdo. »Imela sem krasno nosečnost in rodila sem povsem normalno, naravno. To je bil zame največji uspeh! Sem se pa po Aljinem rojstvu zavedala pomembnosti stavka, ki ga nekateri rečejo verjetno kar tako – namreč da ni pomemben spol otroka, temveč to, da bo zdrav. Šele na intenzivni negi, med otročki, ki se tako pogumno borijo za svoje življenje, se resnično zaveš, da res ni pomemben spol, temveč zdravje. To, da lahko živimo, kot živimo, in da smo zdravi, je neprecenljivo!« ■

Nina, Alja, Simon in mala Ajdana na Bledu

Alja v inkubatorju v prvih dneh življenja

POŠLJITE SMS DLAN ali DLAN5 NA ŠTEVILKO 1919

in prispevajte **1 € ali 5 €**
za nove inkubatorje ali
donirajte na:

Društvo za pomoč prezgodaj rojenim otrokom,
Zaloška cesta 11, 1000 Ljubljana

Transakcijski račun pri NLB d.d.:
IBAN SI56 0201 4005 0993 640
SWIFT: LJBAS12X s pripisom INKUBATOR ZARJA

Pravila in pogoji za sodelovanje pri storitvi SMS-donacija
so objavljeni na spletni strani nedonosencek.net

Katarina Venturini, Petra Majdič, Vesna Pernarčič in revija Zarja v vseslovenski akciji
za nov inkubator v ljubljanski porodnišnici

Dlani sta nam podala tudi:

FITOBIMBI

MEDIA 24
Izberite najboljše.
www.media24.si

 mala Dlan
veliko življenje